

ха предадени плененитѣ турци да ги закаратъ въ Търново. Като направиха това, опълченцитѣ бѣха изпратени презъ Елена да идатъ къмъ Котелъ — Сливенъ да пазятъ българското население отъ разяренитѣ тузлучени башибозуци.

Щомъ рускитѣ войски минаха Балкана, тѣ разбиха къмъ Ихтиманъ и Пловдивъ събранитѣ тамъ турци и потеглиха за Одринъ. Турцитѣ вече се разбѣгаха и никжде не се противѣха.

Въ Видинъ турцитѣ се предали, а русенскитѣ, разградскитѣ, шуменскитѣ турски войски, заедно съ добруджанскитѣ се упжтили къмъ Варна и Бургасъ, отъ дето съ кораби си заминали за Цариградъ.

Заедно съ турскитѣ войски избѣгали и много мирни турци, ходжи и всички бейове.

Така България се освободи.

На 19 февр. (3 мартъ) въ с. Санстефано (до Цариградъ) се подписалъ миръ, нареченъ санстефански. Споредъ този миръ турцитѣ изгубиха царството си въ Мизия, Тракия и Македония.

Но сетне въ Берлинъ се събраха главнитѣ европейски министри и на 1-и юлий 1878 год. подписаха единъ договоръ, споредъ който Македония пакъ бѣ повърната на турцитѣ, Тракия бѣ отдѣлена, като автономия подъ султана, а България обявена за свободно княжество.

Отъ тогава до днесъ се изминаватъ тъкмо 50 години.

Първиятъ князь на България бѣ князь Александъръ Батембергъ. Той князува до 1886 г. Презъ 1887 година го замѣсти князь Фердинандъ. Презъ 1908 г. князь Фердинандъ обяви България царство и се нарече царъ. Той царува 31 година: отъ 1887 до 1918 г. Замѣсти го царъ Борисъ III, който сега царува.